

SPEEDWAY

INDYWIDUALNE MISTRZOSTWA ŚWIATA

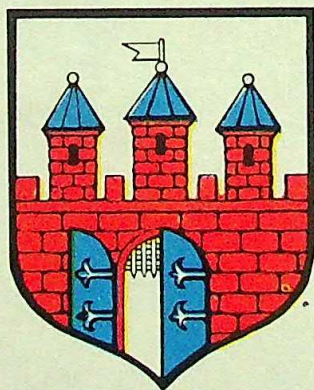
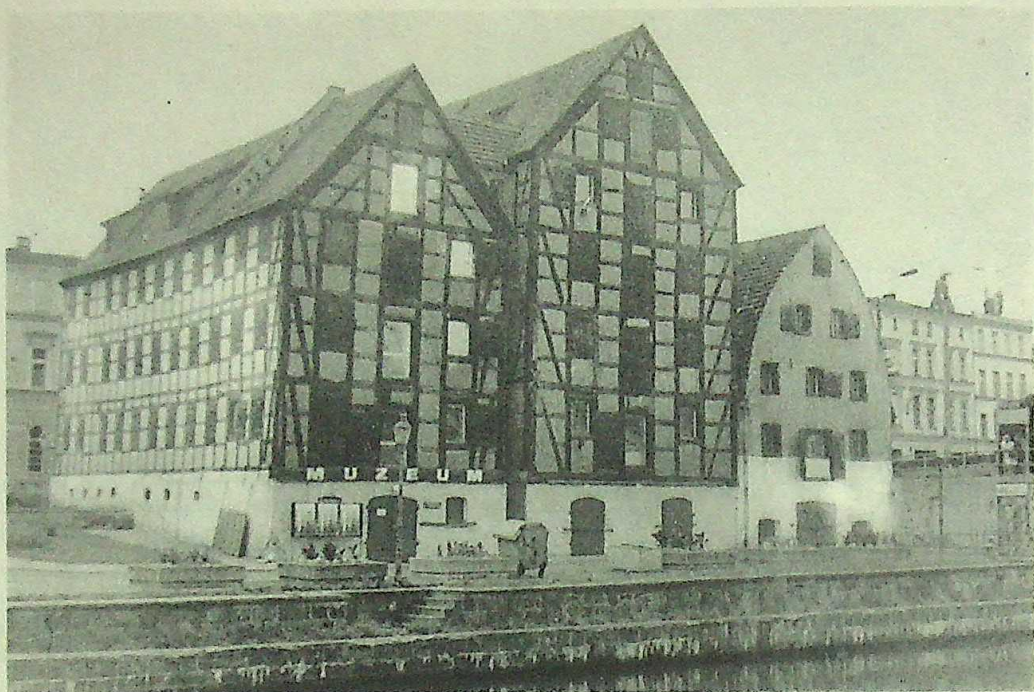

ĆWIERĆFINAŁ **C**

BYDGOSZCZ - 1986.05.24

STADION: GKS „POLONIA” - UL. SPORTOWA

PROGRAM

Witam serdecznie zawodników, działaczy i sędziów oraz przedstawicieli Międzynarodowej Federacji Motocyklowej i Polskiego Związku Motorowego.

Witam władze polityczne, administracyjne i sportowe oraz wszystkich sympatyków sportu żużlowego przybyłych na dzisiejszą międzynarodową imprezę.

Indywidualne Mistrzostwa Świata organizowane są w mieście Bydgoszczy obchodzącej jubileusz 640-lecia oraz w 100-lecie sportu na Pomorzu i Kujawach.

Wyrażam ogromne zadowolenie z tak znakomitej obsady imprezy zawodnikami cieszącymi się dużą popularnością wśród sympatyków sportu żużlowego. Naszym gościom pragniemy stworzyć jak najlepsze warunki pozwalające na zaprezentowanie wysokiego poziomu sportowego w szlachetnej rywalizacji na gościnnym stadionie Gwardyjskiego Klubu Sportowego „Polonia”, który był wielokrotnie organizatorem imprez rangi Mistrzostw Świata.

Jestem przekonany, że dzisiejsze zawody stanowią dobrą okazję do konfrontacji umiejętności zawodników, wśród których najlepsi ubiegają się o prawo startu w finale Indywidualnych Mistrzostw Świata, które odbędą się w sierpniu br. w Chorzowie.

Wszystkim uczestnikom życzę niezapomnianych wrażeń i emocji a zawodnikom osiągnięcia jak najlepszych sukcesów w sportowej rywalizacji.

Wojewoda Bydgoski
(-) dr inż. Stanisław Kubczak

Bydgoszcz, 24 maja 1986 r.

RYS HISTORYCZNY INDYWIDUALNYCH MISTRZOSTW ŚWIATA NA ŻUŻLU

Długą i bogatą historię sięgającą lat 30-tych posiadają rozgrywki o Indywidualne Mistrzostwo Świata na Żużlu. Zanim jednak rozegrano pierwszy finał, już w 1929 r. w Anglii zapoczątkowano regularne rozgrywki w tej dyscyplinie sportu motocyklowego. Propozycję zorganizowania mistrzostw świata wysunął dziennik „The Star”. Ówczesna Międzynarodowa Federacja Klubów Motocyklowych — FICM zaakceptowała tę formę rozgrywek dopiero w 1936 r. Do tego czasu rozgrywano pod patronatem wymienionego dziennika mistrzostwa jeźdźców brytyjskich na słynnym Empire Stadium Wembley w Londynie. Ze względu na dużą różnicę klas poszczególnych jeźdźców w 1929 r. mistrzostwa przeprowadzono w 2-ch grupach tj. australijsko-amerykańskiej i angielskiej, a już od 1930 r. tylko w jednej grupie. Zwycięzcami w poszczególnych latach byli:

- 1929 — I grupa — Frank ARTHUR (Australia)
- II grupa — Roger FROGLEY (Anglia)
- 1930 — Vic HUXLEY (Australia)
- 1931 — Ray TAUSER (USA)
- 1932 — Eric LANGTON (Anglia)
- 1933 — Tom FARNDON (Anglia)
- 1934 — Jack PARKER (Anglia)
- 1935 — Frank CHARLES (Anglia)

Pierwsze oficjalne indywidualne mistrzostwa świata rozegrano więc w 1936 r. Zgodnie z obowiązującymi wtedy przepisami do łącznej punktacji zaliczano punkty bonusowe zdobyte w eliminacjach. W samym finale na Wembley niepokonanym okazał się Australijczyk Blue Wilkinson. Na podstawie punktacji pierwszym oficjalnym mistrzem został jednak jego rodak Lionel van Praag.

Taki system rozgrywek obowiązywał do 1938 r., gdyż zaplanowany na 7 września 1939 r. finał nie odbył się ze względu na wybuch II wojny światowej.

ROK	ZAWODNIK - PAŃSTWO - PUNKTY					
	I MIEJSCE		II MIEJSCE		III MIEJSCE	
1936	Lionel van Praag Australia	26	Eric Langton Anglia	26	Blue Wilkinson Australia	25
1937	Jack Milne USA	28	Wilbur Lamoreaux USA	25	Cordy Milne USA	23
1938	Blue Wilkinson Australia	22	Jack Milne USA	21	Wilbur Lamoreaux USA	20

Po zakończeniu wojny w latach 1946—48 reaktywowano cykl rozgrywek pod patronatem dziennika „The Star”, lecz nie zostały one zaliczone jako mistrzostwa świata. W latach tych zwyciężali:

- 1946 — Tommy PRICE (Anglia)
- 1947 — Jack PARKER (Anglia)
- 1948 — Vic DUGGAN (Australia)

Dopiero po 10 latach speedway doczekał się kolejnego wielkiego finału. Ponieważ jednak poza Anglikami, Amerykanami i Australijczykami coraz większą rolę na światowej

arenie zaczęli odgrywać zawodnicy innych państw, z czasem zmodyfikowano system eliminacji i zmieniono punktację. W 1949 r. do eliminacji dopuszczono 224 zawodników, a 16 finalistów spotkało się w „świątyni speedway’a” na Wembley. Tam też rozgrywano kolejne finały do 1960 r. Jednocześnie sport ten dynamicznie rozwijał się w Polsce. Nasi żużlowcy po raz pierwszy w eliminacjach mistrzostw świata wystartowali w 1956 r. lecz przez kolejne trzy lata odpadali i do finału nie doszedł żaden z Polaków. Do szturmu na żużlowy tron przystąpili natomiast z dużym powodzeniem Szwedzi, głównie za sprawą legendarnego już dzisiaj Ove Fundina i niewiele mu ustępującego Olle Nygrena. Koniec lat 50-tych i lata 60-te to tzw. „Era Fundina” i drugiego wielkiego rycerza czarnego toru Nowozelandczyka Barry Briggsa. Należy tu również wspomnieć o takich sławach jak nieżyjący już dwukrotny mistrz — filigranowy Anglik Peter Craven czy rodak Briggsa — Ronnie Moore, który też dwukrotnie zasiadał na mistrzowskim tronie.

Lionel van Praag — Australia — pierwszy oficjalny Mistrz Świata na Żużlu.

Ove Fundin — Szwecja — pięciokrotny mistrz świata w latach 56, 60, 61, 63 i 67.

Barry Briggs — Nowa Zelandia — 4-krotny złoty medalista IMŚw. w latach: 57, 58, 64 i 66

ROK	ZAWODNIK - PAŃSTWO - PUNKTY		
	I MIEJSCE	II MIEJSCE	III MIEJSCE
1949	Tommy Price Anglia 15	Jack Parker Anglia 14	Louis Lawson Anglia 13
1950	Freddie Williams Walia 14	Wally Green Anglia 13	Graham Warren Australia 12
1951	Jack Young Australia 12	Split Waterman Anglia 12	Jack Biggs Australia 12
1952	Jack Young Australia 14	Freddie Williams Walia 13	Bob Oakley Anglia 12
1953	Freddie Williams Walia 14	Split Waterman Anglia 13	Geoff Mardon Nowa Zelandia 12
1954	Ronnie Moore Nowa Zelandia 15	Brian Crutcher Anglia 13	Olle Nygren Szwecja 13
1955	Peter Craven Anglia 13	Ronnie Moore Nowa Zelandia 12	Barry Briggs Nowa Zelandia 12
1956	Ove Fundin Szwecja 13	Ronnie Moore Nowa Zelandia 12	Arthur Forrest Anglia 11
1957	Barry Briggs Nowa Zelandia 14	Ove Fundin Szwecja 14	Peter Craven Anglia 11
1958	Barry Briggs Nowa Zelandia 15	Ove Fundin Szwecja 13	Aub Lawson Australia 11

ROK MIEJSCE	ZAWODNIK — PAŃSTWO — PUNKTY			MIEJSCE I PUNKTY POLAKÓW
	I MIEJSCE	II MIEJSCE	III MIEJSCE	
1959 Wembley	Ronnie Moore Nowa Zelandia15	Ove Fundin Szwecja 13	Barry Briggs Nowa Zelandia11	12. M. Polukard — 5
1960 Wembley	Ove Fundin Szwecja 14	Ronnie Moore Nowa Zelandia14	Peter Craven Anglia 14	7. S. Kwoczała — 9 14. H. Żyto — 4 16. M. Kaiser — 1
1961 Malmö	Ove Fundin Szwecja 14	Björn Knutsson Szwecja 12	Göte Nordin Szwecja 12	7. F. Kopala — 8 15. S. Tkocz — 3
1962 Wembley	Peter Craven Anglia 14	Barry Briggs Nowa Zelandia13	Ove Fundin Szwecja 10	16. P. Waloszek — 2
1963 Wembley	Ove Fundin Szwecja 14	Björn Knutsson Szwecja 13	Barry Briggs Nowa Zelandia12	
1964 Göteborg	Barry Briggs Nowa Zelandia15	I. Plechanow ZSRR 13	Ove Fundin Szwecja 13	12. A. Wyglenda — 4 14. Z. Podlecki — 3
1965 Wembley	Björn Knutsson Szwecja 14	I. Plechanow ZSRR 13	Ove Fundin Szwecja 13	9. A. Pogorzelski — 7 10. A. Woryna — 6 16. A. Wyglenda — 2
1966 Göteborg	Barry Briggs Nowa Zelandia15	Sverre Harrfeld Norwegia 14	Antoni Woryna POLSKA 13	9. S. Tkocz — 7 10. M. Kaiser — 5 12. A. Pogorzelski — 6
1967 Wembley	Ove Fundin Szwecja 14	Benkt Jansson Szwecja 14	Ivan Mauger Nowa Zelandia13	10. A. Pogorzelski — 5 11. A. Woryna — 5 14. J. Trzeszkowski — 3 15. A. Wyglenda — 2
1968 Göteborg	Ivan Mauger Nowa Zelandia15	Barry Briggs Nowa Zelandia12	Ed. Jancarz POLSKA 11	6. P. Waloszek — 10 11. A. Woryna — 5 14. J. Trzeszkowski — 3
1969 Wembley	Ivan Mauger Nowa Zelandia14	Barry Briggs Nowa Zelandia11	Sören Sjösten Szwecja 11	6. E. Jancarz — 9 9. A. Pogorzelski — 7 10. J. Mucha — 7 12. H. Gücklich — 5 15. Z. Podlecki — 3 16. A. Wyglenda — 2
1970 Wrocław	Ivan Mauger N. Zelandia 15	P. Waloszek POLSKA 14	Antoni Woryna POLSKA 13	5. H. Gücklich — 9 8. A. Wyględa — 7 11. J. Mucha — 6 14. E. Migoś (rez.) — 4 16. Z. Friedek — 2
1971 Göteborg	Ole Olsen Dania 15	Ivan Mauger N. Zelandia 12	Bengt Jansson Szwecja 12	16. J. Szczakiel — 0
1972 Wembley	Ivan Mauger N. Zelandia 13	Bernt Persson Szwecja 13	Ole Olsen Dania 12	8. P. Waloszek — 6
1973 Chorzów	J. Szczakiel POLSKA 13	Ivan Mauger N. Zelandia 13	Zenon Plech POLSKA 12	7. P. Waloszek — 8 9. J. Mucha — 7 11. E. Jancarz — 6 17. A. Wyględa — 0
1974 Göteborg	Anders Michanek Szwecja 15	Ivan Mauger N. Zelandia 11	Sören Sjösten Szwecja 11	8. Z. Plech — 8 17. E. Jancarz — 1

Dla Polaków przełomowym był rok 1959, kiedy to Mieczysław Polukard „wjechał” do światowego finału. Od tego czasu corocznie (z wyjątkiem 1963 r., 1984 r. — kontuzja finalisty E. Jancarza i 1985 r. G. Dzikowski był tylko rezerwowym) zawodnik z białym orłem na piersi walczył o tytuł najlepszego żużlowca świata. Z roku na rok zmieniał się układ sił światowego speedway’a, co spowodowało, iż w 1961 r. Międzynarodowa Federacja Motocyklowa (FIM) odstąpiła od starej zasady i po raz pierwszy organizację finału przyznano Szwecji. Odbył się on na nowo wybudowanym stadionie w Malmö. Gospodarze okazali się „niegościnni”, nie dali szans rywalom i odnieśli generalny triumf zajmując trzy pierwsze miejsca. W Anglii natomiast speedway przeżywał głęboki kryzys, co odbiło się na wynikach Wyspiarzy w mistrzostwach świata. Coraz częściej organizację finału przyznawano więc Szwedom.

ROK MIEJSCE	ZAWODNIK — PAŃSTWO — PUNKTY			MIEJSCE I PUNKTY POLAKÓW
	I MIEJSCE	II MIEJSCE	III MIEJSCE	
1975 Wembley	Ole Olsen Dania 15	A. Michanek Szwecja 13	John Louis Anglia 12	12. E. Jancarz — 4 14. Z. Plech — 4 15. M. Cieślak — 1 16. H. Glücklich — 0
1976 Chorzów	Peter Collins Anglia 14	Malcolm Simmons Anglia 13	Phil Crump Australia 12	5. Z. Plech — 11 12. E. Jancarz — 5 13. M. Cieślak — 4 14. J. Rembas — 3
1977 Göteborg	Ivan Mauger N. Zelandia 14	Peter Collins Anglia 13	Ole Olsen Dania 12	13. E. Jancarz — 4 16. J. Mucha — 1
1978 Wembley	Ole Olsen Dania 13	Gordon Kennett Anglia 12	Scott Autrey USA 11	5. J. Rembas — 11 12. M. Cieślak — 5
1979 Chorzów	Ivan Mauger N. Zelandia 14	Zenon Plech POLSKA 13	Michael Lee Anglia 11	9. E. Jancarz — 7 15. R. Słaboń — 2
1980 Göteborg	Michael Lee Anglia 14	Dave Jessup Anglia 12	Billy Sanders Australia 12	15. Z. Plech — 1
1981 Wembley	Bruce Penhall USA 14	Ole Olsen Dania 12	Tommy Knudsen Dania 12	12. E. Jancarz — 5 15. Z. Plech — 3
1982 Los Angeles	Bruce Penhall USA 14	Les Collins Anglia 13	Denis Sigalos USA 12	10. E. Jancarz — 7
1983 Norden	Egon Müller RFN 15	Billy Sanders Australia 12	Michael Lee Anglia 11	15. Z. Plech — 1
1984 Göteborg	Eric Gundersen Dania 14	Hans Nielsen Dania 13+3	Lance King USA 13+2	E. Jancarz uległ wypadkowi i nie startował
1985 Bradford	Eric Gundersen Dania 13+3	Hans Nielsen Dania 13+2	Sam Ermolenko USA 13+1	G. Dzikowski — Rezerwo- wy nie startował

Na przełomie lat 60-tych i 70-tych cały żużlowy świat korzystał z czechosłowackich Jaw i tylko nieliczni zawodnicy dokonywali drobnych zmian. Sprzęt był więc równy dla wszystkich i o zwycięstwach decydowały w głównej mierze umiejętności zawodnika. W tym okresie coraz większą rolę zaczęli odgrywać Polacy, co wyraźnie przedstawia powyższa tabela. W latach tych odnosiliśmy największe sukcesy na międzynarodowej arenie. Stąd też w 1970 r. po raz pierwszy organizację światowego finału powierzono Polsce. Odbył się on 6 września 70 r. na torze we Wrocławiu. Polacy nie zaprzepaścili szansy i mimo, iż mistrzem został po raz trzeci z rzędu Nowozelandczyk Ivan Mauger, Paweł

Ivan Mauger — absolutny rekordzista mistrzostw świata — 6 razy na tronie speedway'a: 1968, 69, 70, 72, 77 i 79.

Bruce Penhall — USA — za jego sprawą Amerykanie po wielu latach przerwy w 1981 i 82 r. ponownie wrócili na tron.

Waloszek i Antoni Woryna obsadzili pozostałe miejsca na podium. Trwała już wtedy tzw. „Era Maugera”, do którego dołączył wkrótce „profesor” Ole Olsen.

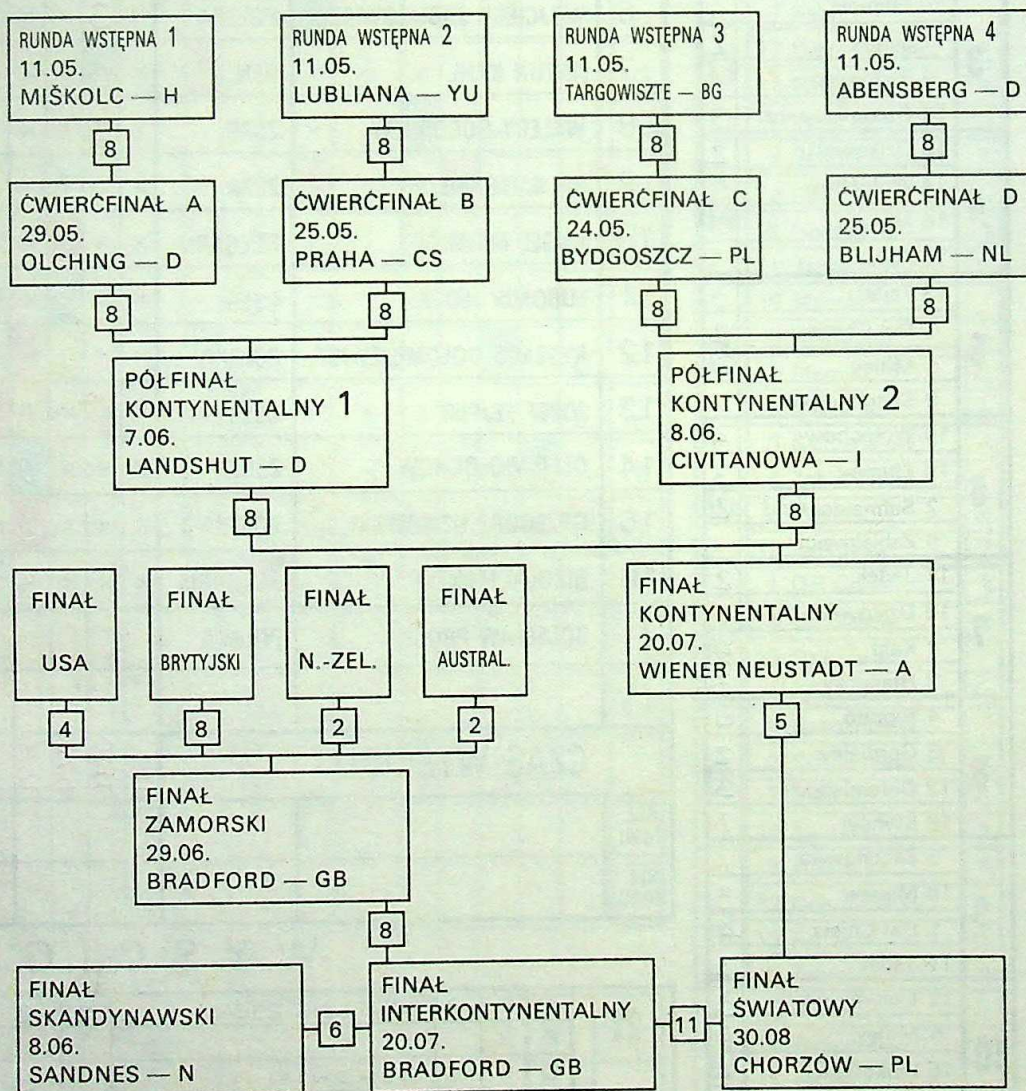
Jerzy Szczakiel — Polska — „nasz rodzynek” — to właśnie jemu udało się w 1973 r. w Chorzowie pokonać całą światową elitę i zdobyć „złoto” dla Polski.

Największy triumf w historii święcili Polacy w 1973 r. kiedy to po raz drugi byliśmy organizatorami finału IMSw. 2 września 73 r. na stadionie śląskim w Chorzowie Opolanin Jerzy Szczakiel po wygraniu dodatkowego wyścigu z Ivanem Maugerem zdobył najcenniejsze trofeum w tej dyscyplinie — tytuł Mistrza Świata. Wkrótce jednak nastąpił okres wielkiej rewolucji technicznej w speedway'u. W połowie lat 70-tych pojawiły się motocykle z czterozaworowymi głowicami. Nowe firmy jak Weslake, Godden skutecznie wyparły Jawę. Możliwość wprowadzenia licznych zmian i ulepszeń w nowych motocyklach doprowadziła do zmiany układu sił. Zaczęliśmy więc odstawać od światowej czołówki. Po wielu latach na arenę powrócili Amerykanie wśród których największym talentem był Bruce Penhall, który jednak po zdobyciu tytułów mistrzowskich w latach 1981 i 1982 zakończył czynną karierę sportową angażując się do filmu. Dochodzą obecnie wieści zza Oceanu, że „Słoneczny Chłopiec” zamierza powrócić na tor.

Speedway odrodził się też w RFN, czego dowodem było zdobycie w 1983 r. tytułu Mistrza Świata przez Egona Müllera. Ole Olsen wychował godnych siebie następców, wśród których bryluje Eric Gundersen — mistrz z roku 1984 i 1985 oraz niewiele mu

ustępujący Hans Nielsen. W wielu krajach, w których do niedawna żużel prawie nie liczył się — nastąpił dynamiczny rozwój tego sportu, a idące w parze baza sprzętowa i szkoleniowa doprowadziły do tego iż zawodnicy tych państw osiągają coraz lepsze wyniki. Do grona ścigających się na żużlu dołączyli w ostatnich latach Włosi, którzy produkują już własny wysokiej klasy motocykl żużlowy „GM”. Konstruktorem tej maszyny jest znany były żużlowiec Gisseppe Martozto. W 1984 r. FIM przyznała 1 miejsce w eliminacjach zawodnikowi Szwajcarii, a w br. ównież 1 miejsce otrzymali Francuzi. Coraz trudniej przedrzeć się przez gęste sito eliminacji aby walczyć w finale z najlepszymi. W ub. roku Grzegorz Dzikiowski w Finale Kontynentalnym wywalczył miejsce rezerwowego. W tym sezonie organizatorem finału IMS jest Polska. Odbędzie się on 30 sierpnia na stadionie śląskim w Chorzowie. Polska jako organizator ma zapewnione 1 miejsce w przypadku, gdyby żaden z naszych żużlowców nie zakwalifikował się do ostatecznej rozgrywki. Jak nasi zawodnicy poradzą sobie w tym sezonie i kto zdobędzie 40 tytuł mistrzowski — zobaczymy.

INDYWIDUALNE MISTRZOSTWA ŚWIATA — 1986

PUNKTACJA INDYWIDUALNA

- TOR A
 - TOR B
 - TOR C
 - TOR D

WYŚCIG	Nr — ZAWODNIK	MIJSCA
1	1 Dal Chiele	2
	2 Schneiderwind	1
	3 Hradecky	3
	4 Rippetto	4
2	5 Mitiev	3
	7 Kahl	4
	6 Żabiałowicz	1
	8 Gordiejew	2
3	10 Eftimov	4
	11 Jedek	2
	9 Saitgariejew	1
	12 Dołomisiewicz	3
4	15 Dzikowski	2
	14 Wołochow	4
	16 Manew	1
	13 Fejfar	3
5	13 Fejfar	3
	1 Dal Chiele	2
	5 Mitiev	4
	9 Saitgariejew	1
6	14 Wołochow	4
	10 Eftimov	3
	2 Schneiderwind	2
	6 Żabiałowicz	1
7	11 Jedek	2
	15 Dzikowski	1
	7 Kahl	4
	3 Hradecky	3
8	4 Rippetto	4
	8 Gordiejew	2
	12 Dołomisiewicz	3
	16 Manew	1
9	6 Żabiałowicz	1
	16 Manew	3
	1 Dal Chiele	4
	11 Jedek	2
10	12 Dołomisiewicz	3
	5 Mitiev	4
	15 Dzikowski	1
	2 Schneiderwind	2

NR STARTOWY	NAZWISKO I IMIĘ	PAŃSTWO	WYŚCIGI/PUNKTY								SUMA PO 8 WYŚCIGACH	WYŚCIGI/PUNKTY				SUMA PO 12 WYŚCIGACH	WYŚCIGI/PUNKTY				SUMA PO 16 WYŚCIGACH	WYŚCIGI/PUNKTY				RAZEM	MIJSCA
			1	2	3	4	5	6	7	8		9	10	11	12		13	14	15	16		17	18	19	20		
1	ARMANDO DAL CHIELE	WŁOCHY	2	x	x	x	2	x	x	x	4	0	x	x	x	4	0	x	x	x	4	1	x	x	x	5	11
2	ZDENEK SCHEIDERWIND	CSSR	3	x	x	x	x	2	x	x	5	x	2	x	x	7	x	2	x	x	9	x	1	x	x	10	VI
3	LADISLAV HRADECKY	CSSR	1	x	x	x	x	x	1	x	2	x	x	2	x	4	x	x	2	x	6	x	x	1	x	7	IX
4	OTTAVIANO RIGETTO	WŁOCHY	0	x	x	x	x	x	x	0	0	x	x	x	2	2	x	x	x	0	2	x	x	x	1	3	13
5	GEORGIJ MITIEV	BULGARIA	x	1	x	x	0	x	x	x	1	x	0	x	x	1	x	x	1	x	2	x	x	x	0	2	14-16
6	WOJCIECH ŻABIAŁOWICZ	POLSKA	x	3	x	x	x	3	x	x	6	3	x	x	x	9	x	x	x	3	12	x	x	2	x	14	1
7	ANTON KAHL	RFN	x	0	x	x	x	x	0	x	0	x	x	x	3	3	3	x	x	x	6	x	0	x	x	6	10
8	WALERY GORDIEJEV	ZSRR	x	2	x	x	x	x	x	2	4	x	x	1	x	5	x	1	x	x	6	2	x	x	x	3	VIII
9	RIF SAITGARIEJEV	ZSRR	x	x	3	x	3	x	x	x	6	x	x	3	x	9	x	x	x	1	10	x	3	x	x	13	III
10	ANGEL EFTIMOV	BULGARIA	x	x	0	x	x	1	x	x	1	x	x	x	1	2	x	x	0	x	2	0	x	x	x	2	14-16
11	LUBOMIR JEDEK	CSSR	x	x	2	x	x	x	2	x	4	2	x	x	x	6	x	3	x	x	9	x	x	x	3	12	V
12	RYSZARD DOŁOMISIEWICZ	POLSKA	x	x	1	x	x	x	x	1	2	x	1	x	x	3	2	x	x	x	5	x	x	3	x	8	VII
13	JOSEF FEJFAR	CSSR	x	x	x	1	1	x	x	x	2	x	x	x	0	2	x	0	x	x	2	x	x	0	x	2	14-16
14	OLEG WOŁOCHOW	ZSRR	x	x	x	0	x	0	x	x	0	x	x	0	x	0	1	x	x	x	1	x	x	x	2	3	12
15	GRZEGORZ DZIKOWSKI	POLSKA	x	x	x	2	x	x	3	x	5	x	3	x	x	8	x	x	x	2	10	3	x	x	x	13	11
16	NIKOLAI MANEW	BULGARIA	x	x	x	3	x	x	x	3	6	1	x	x	x	7	x	x	3	x	10	x	2	x	x	12	IV
17 R-1	BOLESŁAW PROCH	POLSKA																									
18 R-2																											
CZAS WYŚCIGU			72.10	71.30	71.22	72.22	69.16	71.71	72.02			73.17	73.65	73.03	73.82		74.61	73.07	72.96	72.51		73.70	75.51	73.70	73.07		
REZ. TORU																											
REZ. TORU																											

WYŚCIGI DODATKOWE

21	A	C	9	SAITGARIEJEV	2	2
	B	N				
	C	B	15	DZIKOWSKI	1	3
	D	Z				

22	A	C				
	B	N				
	C	B				
	D	Z				

WYŚCIG	Nr — ZAWODNIK	MIJSCA
11	8 Gordiejew	3
	9 Saitgariejew	1
	3 Hradecky	2
	14 Wołochow	4
12	13 Fejfar	4
	4 Rippetto	2
	10 Eftimov	3
	7 Kahl	1
13	7 Kahl	1
	12 Dołomisiewicz	2
	14 Wołochow	3
	1 Dal Chiele	4
14	2 Schneiderwind	2
	13 Fejfar	4
	8 Gordiejew	3
	11 Jedek	1
15	16 Manew	1
	3 Hradecky	2
	10 Eftimov	4
	5 Mitiev	3
16	9 Saitgariejew	3
	6 Żabiałowicz	1
	4 Rippetto	4
	15 Dzikowski	2
17	1 Dal Chiele	3
	8 Gordiejew	2
	15 Dzikowski	1
	10 Eftimov	4
18	9 Saitgariejew	1
	2 Schneiderwind	3
	7 Kahl	4
	16 Manew	2
19	3 Hradecky	3
	12 Dołomisiewicz	1
	13 Fejfar	4
	6 Żabiałowicz	2
20	5 Mitiev	4
	14 Wołochow	2
	11 Jedek	1
	4 Rippetto	3

INDYWIDUALNE MISTRZOSTWA ŚWIATA
NA ŻUŻLU
ĆWIERĆFINAŁ „C”

BYDGOSZCZ — 1986.05.24 — GODZINA 15.00

WŁADZE ZAWODÓW

STEWARD FIM
SĘDZIA ZAWODÓW
KIEROWNIK ZAWODÓW

Chronometraż
Komisarz techniczny
Asystent sędziego
Kier. parku maszyn
Sekretarz zawodów
Lekarz zawodów
Kontroler motocykli
Podprowadzający
Sprawozdawca

— Karl Gustaw Rindgblom — Szwecja
— Włodzimierz Kowalski — Polska
— Leszek Tillinger — Polska
— Aleksander Chmielewski — Warszawa
— Marek Pałka — Gorzów
— Roman Siwiak — Gorzów
— Jan Smaruj — Bydgoszcz
— Felicja Murzyn
— Rajmund Karczewski
— Andrzej Koselski
— Zbigniew Podlowski
— Edmund Wójt

ZAWODY PRZEPROWADZANE SĄ ZGODNIE Z MIĘDZYNARODOWYM
REGULAMINEM SPORTOWYM FIM

Licencja toru Nr 4/85

Długość toru: 399,40 m

Rekord toru: Juha Maksunen — Finlandia

70,00 sek. ustanowiony dn. 1985.05.25

Opracowanie graficzne i tekst programu: Wiesław Ruhnke i Leszek Tillinger

Zdjęcia: W. Ruhnke, H. Kowalski i archiwum

Henryk Glücklich — w akcji na torze jako reprezentant Polski.

BYDGOSCY FINALIŚCI

Do grona zawodników, którzy reprezentowali biało-czerwone barwy w finałach indywidualnych Mistrzostw Świata należeli również żuźlowcy bydgoskiej Polonii. Pierwszym z nich był nieodżałowanej pamięci Mieczysław Połukard, który w sposób szczególny wpisał się na kartę historii polskiego speedway'a. To on przetrwał szlak i jako pierwszy z Polaków w 1959 r. dobiegł do finału. Sztuki tej dokonał w imponującym stylu. W Finale Europejskim na torze Ullevi w Göteborgu zajął trzecie miejsce za słynnym Szwedem Ove Fundinem i Niemcem Josefem Hoffmeisterem. Zdobył jednocześnie tytuł II wicemistrza Europy, pozostawiając w pobitym polu wielu czołowych żuźlowców. Finał odbywał się wtedy tradycyjnie na słynnym Empire Stadium Wembley w Londynie. Połukard nie mógł uczestniczyć w treningu, gdyż jego motocykle przygotowywane przez szwedzkiego mechanika nie dotarły na czas. Wystartował dopiero w zawodach i zapłacił przysłowiowe „frycowe” jak wielu debutantów. Mimo, iż wygrywał wszystkie starty, nieświadomy swego błędu — odchodził od wewnętrznego krawężnika, dając się w ten sposób wyprzedzić rywalom. Wywalczył jednak 5 punktów i uplasował się na 12 pozycji — co światowa prasa fachowa uznała za duży sukces Polaka. W dwa dni później w turnieju będącym nieoficjalnym rewanżem za finał na trudnym technicznie 260 metrowym torze New Cross zwyciężył bezapelacyjnie pokonując wszystkich finalistów. W 1960 r. Mieczysław Połukard ponownie znalazł się w gronie finalistów — lecz jako zawodnik rezerwowy. Walkę na torze oglądał z parkingu. Jak sam wspominał kosztowało go to więcej nerwów, niż gdyby sam startował. Wiedział już wtedy jak należy pokonywać wiraże „zaczarowanego” Wembley, a nie mógł wyjechać na tor i pokazać swoich możliwości. Nadal należał do światowej czołówki, lecz prześladowające go kontuzje nie pozwoliły mu już nigdy dotrzeć do finału.

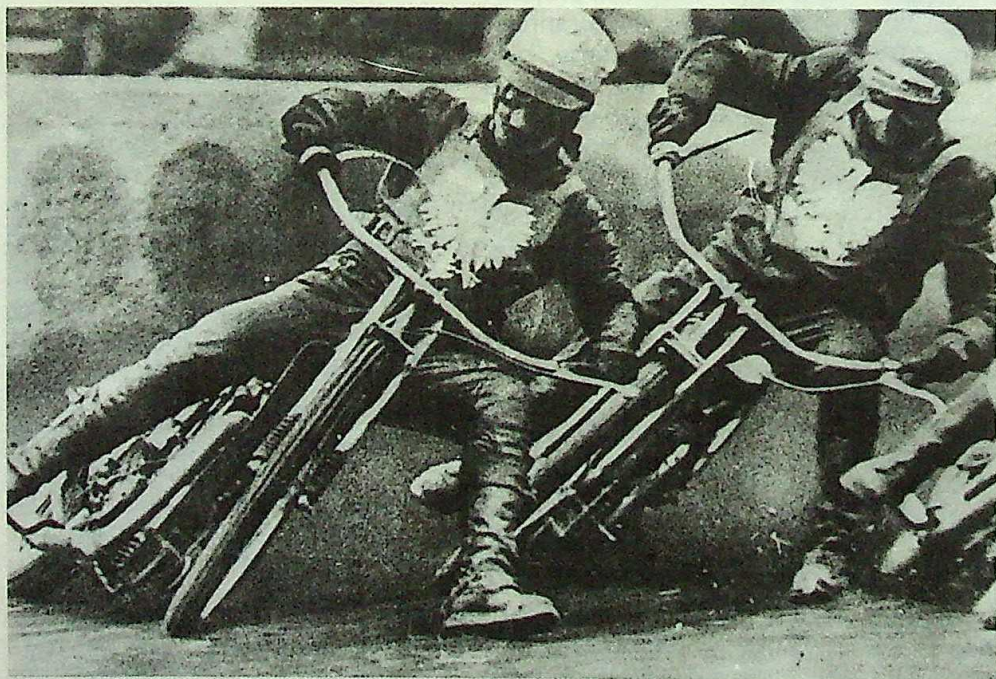

Mieczysław Połukard — Pierwszy polski finalista Indywidualnych Mistrzostw Świata z 1959 r.

Henryk Glücklich — jest drugim bydgoskim finalistą IMSw., który 3-krotnie brał udział w finałach (1969, 70 i 75).

Drugim żużlowcem spod znaku gwardyjskiego „Gryfa”, który był finalistą IMŚw. jest Henryk Glücklich. Ten niewielkiej postury zawodnik imponujący wspaniałym refleksem i dynamicznym stylem jazdy po raz pierwszy w swej bogatej karierze wywalczył awans do światowego finału w 1969 r. Ostateczna rozgrywka odbyła się również na Wembley. Sympatyczny Heniek uzyskał taki sam wynik jak równe 10 lat temu Mieczysław Połukard. Zdobył 5 punktów i zajął 12 miejsce. Utrzymujący wysoką formę bydgoski żużlowiec w sezonie 1970 po raz drugi znalazł się w gronie finalistów. 6 września 70 r. finał odbył się po raz pierwszy w Polsce na torze we Wrocławiu. Polacy, jako organizatorzy posiadali w finale przydzielonych 6 miejsc. Posiadaliśmy wtedy w kraju wielu wysokiej klasy zawodników i przedostanie się do finału drogą wewnętrznych eliminacji wcale nie było sprawą łatwą. Bydgoski żużlowiec nie zawiódł nas zarówno w eliminacjach jak i w samym finale, w którym zajął wysokie V miejsce z dorobkiem 9 punktów. Po raz trzeci p. Henryk dobiegł do światowego finału w 1975 r. Na nierozszyfrowanym przez naszych jeźdźców Wembley nie zdobył jednak punktu. Jak pamiętamy „tajną bronią” tego zawodnika był huraganowy atak po zewnętrznej, co na londyńskim torze nie miało racji bytu. Mimo to 16 miejsce na świecie jest już dużym sukcesem i ujemny p. Henrykowi nie przyniosło.

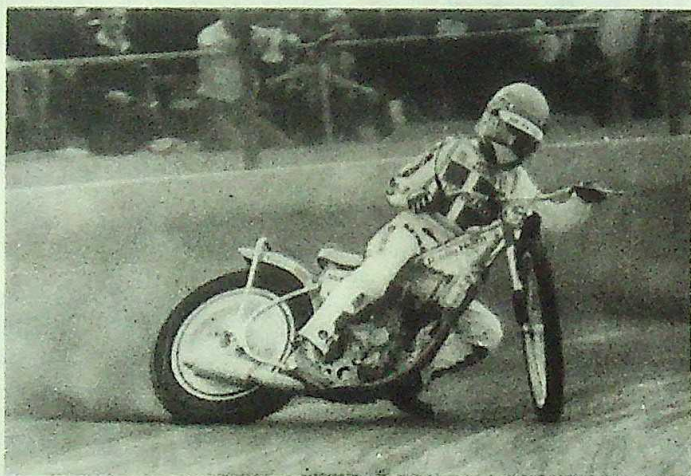

Tak walczył Mieczysław Połukard w 1959 r. o przepustkę do światowego finału na Wembley.

„WIELKI SZLEM DUŃCZYKÓW”

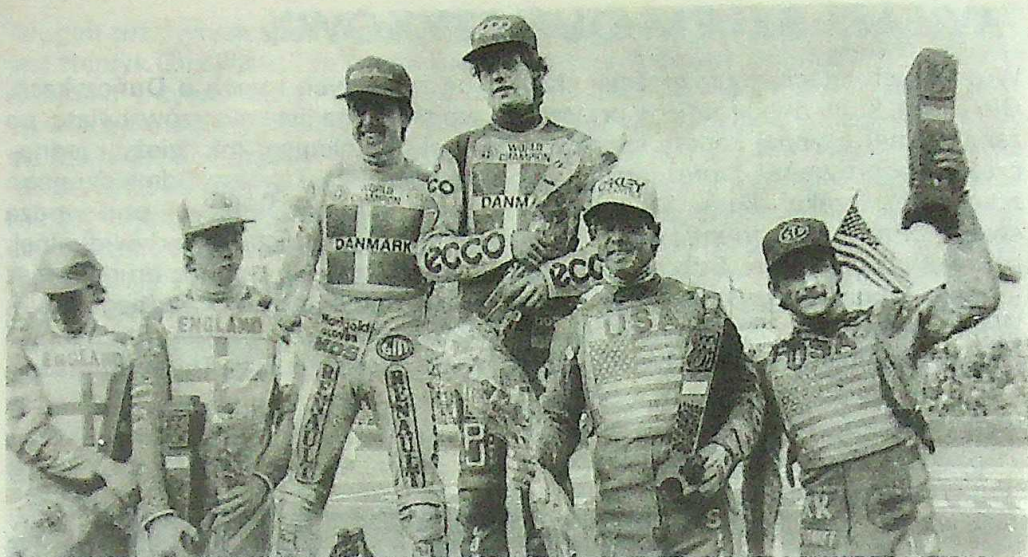
W ostatnich latach coraz głośniejszy słychać na żużlowych torach o Duńczykach. Ole Olsen, który dwukrotnie w przeszłości wpisał się na listę mistrzów świata, po zakończeniu czynnej kariery sportowej zajął się szkoleniem młodzieży i jednocześnie poprowadził reprezentację swojego kraju. Na sukcesy odmłodzonego zespołu nie czekał długo. W ubiegłym sezonie właśnie Duńczycy pod wodzą swego „Profesora” triumfowali we wszystkich konkurencjach: indywidualnej, parowej i drużynowej. Sukces tym cenniejszy, gdyż dopiero po raz drugi w historii speedway’a wszystkie tytuły mistrzowskie zdobyli żużlowcy jednego kraju. We wszystkich zwycięstwach uczestniczył Eric Gundersen — bezsprzecznie najlepszy aktualnie zawodnik świata oraz niewiele mu ustępujący Tonny Knutsen.

Eric Gundersen — aktualny mistrz świata demonstruje swój nowoczesny i bardzo dynamiczny styl jazdy.

Złota para 1985 r. Od lewej E. Gundersen i T. Knutsen

E. Gundersen i T. Knutsen na najwyższym podium ubiegłorocznych Mistrzostw Świata Par w Rybniku. Na II miejscu Angolicy K. Carter i K. Tatum, a III-cie wywalczyli B. Schwartz i S. Moran — USA.

Drużynowi Mistrzowie Świata — „gang Olsena”, którzy w 85 r. w Long Beach (USA) pokonali najlepsze zespoły. Od lewej: P. Ericsson, H. Nielsen, menager O. Olsen, B. Petersen, klęczą: E. Gundersen i T. Knutsen.

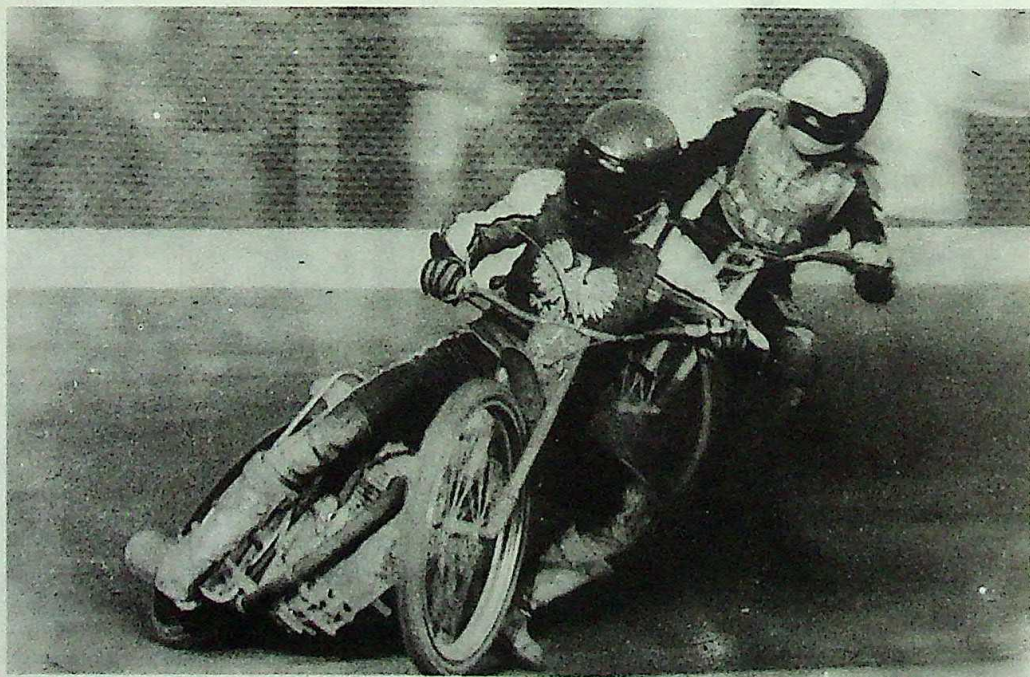
W ostatnich latach władze FIM często powierzają Polsce organizację imprez rangi Mistrzostw Świata. W 1984 r. podobna eliminacja odbyła się na torze GKS „Wybrzeże” w Gdańsku. Duży sukces odniósł bydgoszczanin Bolesław Proch, który zajął wysokie II miejsce. Niestety nie udało się sympatycznemu i jakże ambitnemu p. Bolkowi dojechać do finału. W ubiegłym sezonie gospodarzem eliminacji I.M.Św. był Toruń. Polacy spisali się bardzo dobrze. Wygrał Leonard Raba przed ulubieńcem miejscowej publiczności Wojciechem Żabiałowiczem. Trzecie miejsce zajął wysokiej klasy żuźłowiec czechosłowacki Antonin Kasper. W tym sezonie W. Żabiałowicz utrzymuje bardzo wysoką formę. Jeżeli nie zawiedzie sprzęt ma dużą szansę zakwalifikowania się nawet do samego finału. „Czarnym koniem” dzisiejszego ćwierćfinału jest 20-letni zawodnik bydgoskiej Polonii Ryszard Dołomisiewicz. Jak wypadnie na tle doświadczonych zawodników naszego kontynentu — zobaczymy.

W 1984 r. w podobnym do bydgoskiego ćwierćfinału w Gdańsku zwyciężył A. Kasper — CSSR, ale drugie miejsce zajął zawodnik Polonii Bolesław Proch. Trzecim był wówczas równie Czechosłowak P. Ondrasik.

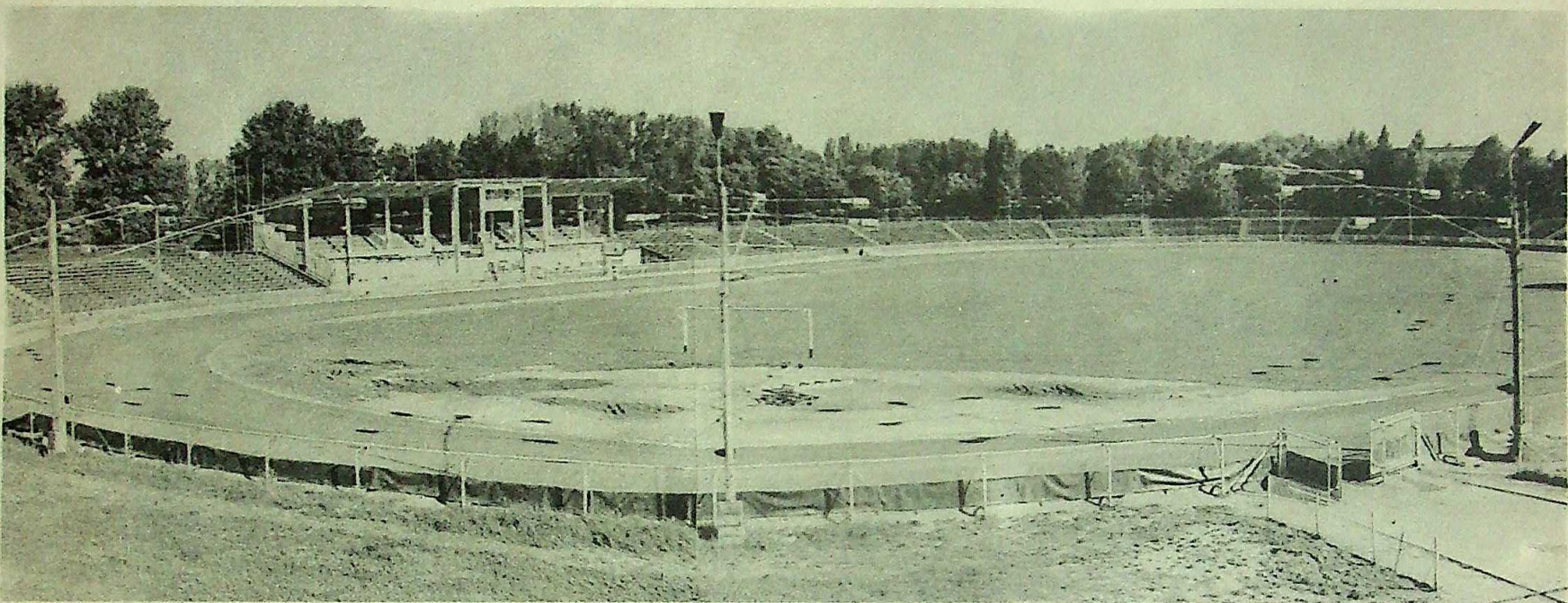
A tak było przed rokiem w Toruniu. Wygrali Polac Leonard Raba przed Wojciechem Zabiałowiczem. A. Kasper zajął III-cie miejsce.

Tak walczył W. Zabiałowicz w 1985 r. przed własną publicznością o awans do dalszych rozgrywek.

Drużyna GKS „Polonia” Bydgoszcz. Od lewej: dr R. Nieścieruk — trener, L. Tillinger — kier. drużyny, M. Ziarnik, K. Ziarnik, P. Bukiej, mgr B. Proch — kapitan zespołu, Z. Bizoń, P. Glücklich, R. Dołomiewicz, S. Witkowski — asystent trenera i R. Buśkiewicz

Panorama stadionu GKS „Polonia” w Bydgoszczy.